

Resultatet af Valgene, at det var ikke noget radikalt Høire, der havde sejret, men at det nærtimod var et moderat Høire, det hele. Det tror jeg allerbedst finder sit Udtryk i den Finantslov, som er forelagt fra den ærede Finantsministers Side. De Herrer vide jo nemlig nok, at man i Høire sætter ikke ringe Pris paa den nuværende Conseilspræsident, og da dette Forslag, der netop er kommen fra hans Side, i allerhøieste Grad er et Fredsbudget og et Udtryk for en moderat Fremgangsmaade, og der ikke er noget Menneſte indenfor Høire, der, mig bekendt, har været utilfreds med dette Skridt, saa kan det ærede Medlem forsaavidt have Ret i, at han ikke kan mærke Noget til en enkelt elstværdig Fe indenfor Høire, der særlig vil falde ham og hans Venner om Halsen eller i Armene, men det er derimod hele Høire, der er saa moderat, som det paa nogen Maade kan forlanges, og der paa ethvert Trin har udtrykt sin Villighed til Forhandling og Smødekommen. Søvrigt skal jeg bemærke, at det ærede Medlem under den lange Forhandling, der fandt Sted ved den ordinære Finantslovs 1ste Behandling, ikke kan have overset, at der fra Høires Side slet ikke blev lagt an paa at falde de gamle Stridspunkter frem, men netop paa at holde det Altsammen i den samme fredelige og rolige Stil, som det ærede Medlem ogsaa selv paa de fleste Punkter i sit Foredrag havde slaaet ind paa.

Vajer: Den ærede sidste Taler dvælede længe ved de forskjellige Muligheder, der kunne følge af den Afstemning, som jeg antager vil falde snart, men i ethvert Tilfælde tror jeg, at disse Muligheder ikke ere nærmere bestemte. Den ærede Conseilspræsident har kun bebudet, at der vilde ske en Standsning i Rigsdagens Arbejder, men ikke hvad den ærede sidste Taler synes at forudsætte, at der vilde blive talt til Vælgerne. Der er et Spørgsmaal, som forekommer mig, det er rigtigt at faae bestemt paa det Nene. Det er et Spørgsmaal, som særlig synes at have Interesse for den høitærede Conseilspræsident. Jeg ser ikke Conseilspræsidenten her i dette Dieblit, men jeg vil dog erindre omi, at han i Mødet i Gaar mente at finde en Uoverensstemmelse mellem nogle af Oppositionens Medlemmer med Hensyn til, hvorvidt det havde været rigtigt eller ikke strag at forelægge den provisoriske Finantslov. Jeg tror imidlertid at hende Stemningen tilstrækkelig godt til at kunne sige: der findes ikke Uoverensstemmelse i den Henseende. Jeg tror ikke, at et eneste

Medlem vil rejse Behreidelse mod Regjeringsen, fordi den strag har forelagt den provisoriske Finantslov. Ganſke vist staar der ikke i Grundlovens § 25, som Nogle tro, og som man endogsaa kan læse i nogle Blade i denne Tid, at provisoriske Love skulle forelægges strag; der staar kun, at de bør forelægges den følgende Rigsdag. Det er dette Punkt, jeg først vil have slaaet fast, og at det er uberettiget, naar man fra Modstandernes Side derudfra har reist Behreidelse mod vor Holdning. Søvrigt har jeg ventet saa længe med at tage Ordet, fordi jeg gjerne vil begrunde min Afstemning, der afviger fra en tidligere Afstemning af mig over en ganſke lignende Sag. Mine Udtaleser findes i Rigsdagstidenden for 6te November 1877, da der ogsaa forhandles om, hvorledes man skulde udtrykke sin Misbilligelse af en foreløbig Finantslov, den Gang den foreløbige Finantslov af 12te April 1877. Jeg undlod den Gang at stemme, og jeg anser for saa vidt det Standpunkt for heldigt, som de Betragtninger, jeg den Gang gjorde gjældende, dem staar jeg ved endnu, men jeg maa høre mig for den Logik, som siger, at man ikke maa stemme saaledes, at dersom alle Ens Meningsfæller stemme paa samme Maade, der da ikke kommer det Resultat, man ønsker, og det kan jo ikke negtes, at dersom Flertallet undlod at stemme, vilde den provisoriske Lov blive godkjennt. Det er min Hovedgrund til, at jeg ved denne Leilighed agter at stemme: Nei; men jeg maa dog udtrykke noget nærmere, hvorledes dette Nei skal opfattes, thi det vil jeg erkjende, at det efter min Mening siger dels for Vidt, dels for Meget. Det siger for Vidt, fordi der ikke følger nogen Begrundelse med, og jeg vil her sige, at jeg for mit Vedkommende ikke kan se, hvorfor vi ikke ved denne Leilighed have brugt den samme Form for Misbilligelse, som blev brugt i Oktober Maaned i Fjor og i Fjorfor, da den provisoriske Finantslov blev misbilliget gennem en Dagsorden, hvori der stod, at den var stridende saavel mod Grundlovens § 49 som mod dens § 25. En saadan Misbilligelse forekommer mig at være mere bestemt, tydeligere og derfor at sige Mere. Paa den anden Side forekommer det mig, at et Nei siger for meget, fordi det rammer ikke alene, hvad det skulde ramme, men ogsaa, hvad det ikke skulde ramme. Det rammer ikke bestemt det, som egentlig skulde rammes, nemlig Regjeringens Forhold ved Udstedelsen af den foreløbige Finantslov: thi det maa man dog ikke tro, at man ved at forkaste det Lovforslag, hvorefter vi forhandle, nedriver noget af det, der er bygget op i Kraft af de Regler,